

Del nye, der ikke stod paa Højde med de tidligere. Ja, Forholdet udviklede sig straks paa en saa uheldig Maade, at Ministeriet fandt, der maatte gøres noget, og det, man fandt paa, var da, at der skulde ydes Præmier til de Foderværter, der kunde møde med de bedste og mest velholdte Heste. Disse Præmier skulde bestaa i Sølvbægere med Inskription, og dertil var der anslaaet et Beløb af 1,500 Kr. Et saadant Præmie-system var efter min Mening i høj Grad upraktisk og utiltalende, og det fandt heller ingen Tilslutning i Finansudvalget, men bortfaldt. I Samlingen 1910—11 blev der saa af Finansudvalget rettet Anmodning til Ministeriet om yderligere Oplysning. Svaret findes i Tillæg B. for 1910—11, og det fremgaar deraf, at det havde været forbundet med stor Vanskelighed at faa det fornødne Antal Foderværter, fordi en stor Del af de ældre og prøvede ikke havde villet modtage Hestene for det Vederlag, der nu ydes, og Følgen deraf var blevet, at Afdelingerne ikke havde kunnet anvende synderlig Kritik ved Valget af Foderværter, hvilket atter havde haft til Følge, at en stor Del Heste ikke kunde faa saa god Behandling som muligt. Ja, en Del, særlig ved Husarregimentet, havde slet ikke kunnet blive udstationeret, fordi der manglede Foderværter, og det betød selvfølgelig et økonomisk Tab for Staten.

Af det anførte vil man se, at man knap to Aar efter Militarlovenes Vedtagelse paa dette Omraade var kommet i en Tilstand, der med Rette kunde betegnes som en Nødstilstand. Denne Nødstilstand var ligeledes til Stede i Fjor; den er i lige saa høj Grad til Stede i Aar, og man kan godt være vis paa, at den vil vedblive, indtil man faar det daglige Vederlag forhøjet til en passende Sum. Den højtærede Minister ved jo godt, at den nuværende Tilstand er uholdbar. Han har allerede prøvet flere Udveje, men uden Resultat, fordi han endnu ikke er gaaet den rigtige Vej. Den første Vej, Ministeren prøvede, var det Præmie-system, jeg før nævnedes, som ikke fandt nogen Tilslutning og straks blev opgivet. Det næste Forsøg var en Bevilling paa 8,500 Kr., som skulde benyttes til fri Befordring af Hærens Heste, særlig for de Foderværter, der boede over en vis Afstand fra vedkommende Garnisonsby, og da der nu, som vi ved, udstationeres Heste fra Sjællandovre paa Fyn, var der rig Anvendelse for Pengene. Denne Bevilling havde selv-

følgelig ingen i Finansudvalget noget imod, og den blev derfor vedtaget. Jeg for min Del var ganske klar over, at den for selve Spørgsmaalets Løsning vilde være fuldkommen betydningsløs, og det har ogsaa vist sig at være Tilfældet; Nødstilstanden er stadig lige stor.

Den højtærede Ministers tredie Forsøg bestod i, at Hestene efter en kort Aarrække skulde overlades til Foderværterne som fuldstændig fri Ejendom. Regelen havde hidtil været den, at naar en Fodervært havde haft en og samme Hest paa Foder i mindst 8 Aar, havde han Ret til, naar Hesten blev kasseret, at faa den overdraget for den Sum, den var vurderet til, ganske vist med det Forbehold, at han ikke senere maatte sælge eller afhænde den. Dette var ved Anmærkningerne til Finanslovforslaget i Fjor foreslaaet forandret til, at de 8 Aar nedsattes til 6, samt at Hesten derefter skulde overdrages Foderværten ganske gratis. En saadan Fremgangsmaade var efter min Opfattelse ikke alene upraktisk, men ogsaa i højeste Grad uretfærdig. Det vilde blive det rene Lotterispil; for Hestenes Værdi, naar de kasseres, kan være højest forskellig, en Hest kan godt have en Værdi af 400—500 Kr., og en anden kan være næsten værdiløs. Forholdet vilde altsaa blive det, at een Fodervært vilde faa en Forøring af Staten paa flere Hundrede Kroner, en anden slet ingen Ting. Saa vidt jeg erindrer, vandt dette Forslag heller ingen Tilslutning i Finansudvalget, og jeg antager derfor ikke, Ministeren har betraadt denne Vej; men helt sikker paa det er jeg ikke, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, hvorvidt denne Tanke er opgivet, eller om der er gjort Skridt til at realisere den. Jeg haaber ikke, at det sidste er Tilfældet.

Af Redegørelsen i Betænkningen fremgaar det bl. a., at man i de senere Aar i ret stort Omfang har udstationeret Heste fra Sjællandovre paa Fyn, og der anføres, at det er en Foranstaltning, der ikke blot er meget kostbar, men ogsaa i en vis Henseende farlig. Det gøres nemlig gældende, at ved et Fredsbrud vilde de paa-gældende Regimenters Kampværdi være i høj Grad svækket. Meningen er selvfølgelig den, at i Tilfælde af et Fredsbrud vil man ikke kunne faa overført Hestene fra Fyn til Sjælland; vi vilde altsaa være stillede saaledes, at vi det ene Sted havde Regimenten uden Heste og det andet Sted havde Hestene, som ikke kunde komme